

عنوان مقاله:

سفری از عشق به عرفان در مکتب رمانتیسیسم در آثار شهریار والبیاتی 1396-1397

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی و چهارمین همایش ملی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی در ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

بنفشه نجفی

سحر پرهیزکاری

عظیمه ریحانی اردبیلی

خلاصه مقاله:

یکی از مضامین مکتب رمانتیسیسم، عشق است و از جمله اصول مکتب رمانتیسیسم: دوری از سرزمین مادری، فراق یار، یادآوری دوران کودکی و جوانی است که عشق رمانتیکی، همان مولفه ای طلایی در اشعار عبدالوهاب البیاتی و شهریار می باشد که دارای یک بعد روحی است، در واقع، تجربه فیزیکی با یک تجربه متافیزیکی به موازات یکدیگر در صحنه اشعار حضور پیدا می کند، بنابراین این دو شاعر معاصر عربی و فارسی، انقلاب شان را با سخن از عشق در می آمیزند: عشق به وطن، عشق به معشوق، عشق به حقیقتی برتر که شاعر رمانتیک دوست ندارد در یک حالت ثابت درونی بماند و مدام در پی حالت های روحی والا می باشد. البیاتی پیشگام شعر نو، در اشعارش نگاهی ژرف به اصطلاحات صوفیانه و عارفانه ی حافظ شیرازی دارد و شهریار هم که لقب حافظ دوم را دارد، به خواجه ی شیراز و مسلک عارفانه اش نگاهی تیزبینانه دارد. البیاتی، به یک عشق ساده بسنده نمی کند و در پی احساسات صوفیانه اش، دغدغه ی جاودانگی رادر سر دارد و پروازی به افق هایی دور دارد. شهریار نیز که همانند البیاتی در جستجوی سفری از عشق به عرفان است، به شعرش، رنگی آسمانی می بخشد و به نگرشی شهودی دست می یابد

کلمات کلیدی:

عبد الوهاب البیاتی، شهریار، رمانتیسیسم، عشق، عرفان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/713711>

